

Δ ΕΙΛΟΣ, συμμαζεμένος στην άκρη του πάγκου, Γουλιέλμος κούταζε με μάτια έκστατικά τη Λευκή. "Όσο μιλούσε ή γόνασσε εκείνη, όσο τὰ λόγια της κυλούσαν ασχηνωτικά απ' τὰ δροσερά της χείλη, τόσο κι' ο νέος τὰ έγανε.

—Τι ζήληδες απ' τήν αδελφή μου, τού έπλεε στο τέλος, και τήν αγάπης; Τά άσφακα μπράτσα της; Το κοντό άνδστημά της;

—Μ' αγαπάει τόσο! τόλμωσε νά τραυλιση ό άλλητικός έκεινος νέος, νεοθύρατος ήσασ τον τήν πρώτη τούφη.

Η Λευκή, σπαστός ζωντανός πειρασμός, τόν τούλιζε με τίς μαγνητικές μιστιές της κι' ένα χαμόγελο πλάνο άνθισε στα χείλη της.

—Τι γελοία όντα πού είνε οι άνδρες!.. σκέφθηκε. Θα τόν αρπάξω κι' αυτόν πού τρέμει: σάν πουλάκι μπροστά σέ φειδί... Μά πού... θά τ' ολονοερά ήλιάδι μου... Λαγδαρώ τή δυνατή άγκαλιά του!.. Θα τόν κάνω δικό μου... Θα τόν χορτάσω... Κι' έπειτα... έπειτα θα τόν διώξω!

Τά μάτια της πετοβαν φλόγες και τά σουβούνια της ανοιγόκλειναν. Ο φάγος ν'όσ της έβλεπε άμυλητη και τó αίμα του έβραζε. Έγχε μπροστά του ένα σωστό τέρας στην ψυχή, μάλλον έλαστο!—τόσο έλαστικό κ' έπιθυμητό στο έξωτερικό, πού ίσως τó μυαλό του νά σαλεύη.

—Μ' αγαπάει όμως τόσο ή Σουλβία! τραύλιζε πάλι.

—Κι' εγώ σέ λατρεύω! Εξωόνιος θραγιά ή άμαρτωλή έκείνη ύπαρξη; Κι' εγώ σέ λατρεύω μέ πάθος, μέ φλόγα, μέ άνίκητη όρμη... Ένώ έκείνη σ' αγαπάει σαχλά, άνιαρά, νερόβροστη και όσος είνε!

Έξασνα άνασκήρτισαν κ' οι δύο κι' άλλαξαν ένα τροπαιμένο θλέμμα, θλέμμα ένός ουνειδήσεως. Τους φάνηκε πώς κάτι έσπασε, πώς κάτι θρούσε άνάλαρρα πίσω τους, έκει στην πυκνή και γενετή θάινου δένδρσοστοιχία.

Τό έρευνητικό μάτι τους δέν είδε τίποτε τó ύποπτο κι' άνάσσαν σέ λιγάκι άνακουφισμένοι. Υπεκρίπτοντας σ' ένα τελεταίο έλεγγο της ναρκομένης απειδήσεώς του, ό Γουλιέλμος, ξανά ψιθύρισε σέ λίγο:

—Γιατί μιστεί έτσι τήν αδελφή σου... Τι σούκανε; Γιατί;...

—Μέ όμυ, σάν νά ξεπούσε ή Λευκή, άποκρίθηκε:

—Δέν μισώ αυτήν... Μισώ τήν αγάπη της γιά σένα... Μισώ τήν καλή της τύχη ν' άνασπηθή έκείνη πρώτη, από σένα!... Αγάπησέ με γιά νά τήν λατρεύω... Δός μου τó φιλι σου, γιά νά τήν αγάπησω όσο μ' αγαπάει!.. Φιλήσέ με, χρυσέ μου!..

Τά σοδαλά υπόστατα της τυλίχθηκαν σάν φειδίνα γύρω στο λαιμό τού νέου και νά γείλη της γύσ'αν τά δικά τους. Έκμηδενισμένος έκεινος, ζαλιεμένος, ουρωπούσιος μέ κόπο:

—Κι' εγώ σ' άνατώ... Σέ έθλω... Τά μεσάνυχτα θα σέ περιμένω έδω... Στο ίδιο μέρος... Θάγω μιά άμαξα... Θα πάμε στο Γκρίνοβελ... Από κεί, στη Μανιτόμα... Κι' από κεί θα φύγωμε στην Ελνόπη... Ναι... Ναι...

Φιλήθηκαν άλλη μιά φορά μέ λαγδάρα, κανόνισαν τή νυχτερινή σφυη τους και γάρσισαν σάν μεθυμένοι από πόθο και τούφη

Η Λευκή θιάσθηκε ν' αλλάξει συζήτηση. Άναγνώρισε, ότι ή άδελφούλα της στάθηκε γι' αυτήν σάν μητέρα απ' τόν καιρό της όρφάνιας των, κι' ή σκέψη αυτή της έκαίγε τήν ψυχή.

—Έξω θροντούσε κι' άρχιζε νά υφιλορέχη, Έφγαν νανωρίς ή δυό όρφανές, κι' όσο νά περάση λίγο ή ώρα γιά νά πλανιάσουν, άρχισαν νά κεντούν.

Μέ τó μυαλό της καρφωμένο στην ώρα της φυγής, ή Λευκή κούταζε κάθε τόσο τó ρολόγι μέ λοζές ματιές. Ήταν 9 άκόμης και τρεις όλόκληρες ώρες τήν γυρίζαν από τά μεσανύχτα.

—Έπειτα κούταζε κλεφτά τήν αδελφή της, έβλεπε τήν αγάθη κι' ήρεμη έκφραση τού προσώπου της, κι' ή καρδιά της σφιγγόταν. Ένοιωσε πόσο θα στοιχίσει στη Σουλβία ή φρικτή πρόσ'α της κι' ή καρδιά της σφιγγόταν και πονούσε.

Μά γρήγορα ή κακή φύση της έβουξε και σκόρπισε τούς τελευταίους αυτούς διαταγμούς της. Βλέποντας τήν άσυνήθη κάπως γλυκύδα τού προσώπου της και τίς νευρικές κινήσεις της, τής είπε:

—Τι έχεις, Σουλβία... Γιατί δέν πās νά κοιμηθής;

—Η Σουλβία τήν κούταζε λιγάκι—μά πόσο θαεραία, Θεέ μου!—κι' άποκρίθηκε ήρεμα:

—Θά κάνω μιά θόλτα έξω κι' ός θρέγει... Ίσως ή δροσιά μου έλασφώσει τόν ποнокέφαλο!..

Σηκώθηκε, πήνε στο δωμάτιό της, τυλίχθηκε στο άδιάθροχο της και θήκε έξω, λέγοντας στη Λευκή πώς δέν θ' άρούσο.

Πραγματικά, σ' ένα τέταρτο ξαναγύρισε, Μουσκεμένη απ' τή βροχή, τίναζε τά μαλλιά της και ξανακάθισε στη θέσι της κι' άόχισε νά κεντάη.

Στίς ένδεκα ή ώρα ή Σουλβία σηκώθηκε. Ός τότε ή Λευκή καθόταν στα καρφιά, όσο έβλεπε τή Σουλβία νά μη σηκώνεται γιά ύπνο. Γι' αυτό, μόλις τήν είδε έρθη, είπε μέ λαχτάρα:

—Πās νά ύπνο;... Όρα είνε, και μάλιστα περασμένη!..

—Ναι, καληνύχτα σου, Λευκή μου! ψιθύρισε ή Σουλβία μέ κάποια άγανία στη φωνή της.

—Καληνύχτα... Κι' εγώ τó ίδιο θα κάνω! άποκρίθηκε θιαστικά ή αδελφή της.

Η Σουλβία έφθασε στην πόρτα. Ένας διαταγμός τήν κλόινσε λιγάκι, κι' έξασνα, γυρίζοντας τó κεφάλι, είπε μέ συκνήση:

—Άλήθεια, Λευκή, κάτι θα σέ παρακαλέσω... Θα κάνω κάποιο φυλάτσο αύριο... Μου δίνεις μιά τούφρα απ' τά μαλλιά σου, νά τήν κλείσω μέσ;...

Η αδελφή της χλώμισσε. Τι περίγρη, τί άλλόκοτη ήταν πάλι αυτή ή παρακλήσις της! Όστόσο, βλάποντας νά ξεπερδείη γρήγορα, θέλοντας νά μείνη έπιελούς μόνη—θά προδούταν, Θεέ μου, απ' τήν ταραχή της, άν διακρούσε περισσότερο ή παρουσία της Σουλβίας!—έκοψε λίγες τρίχες απ' τά μαλλιά της και τάδωσε στην αδελφή της.

Έκείνη τάσφιξε μέ κρυφή λαχτάρα στη χούφτα της, μουρούρισε μιά «καληνύχτα» κι' έφυγε γιά τó δωμάτιό της μέ τó κεφάλι σκυφτό, ίσως γιά νά μη φανούν τά θουρκαμένια μάτια της!

Μεσάνυχτα... Στο παγκάκι, μουσκεμένος απ' τή βροχή κι' ανααλλιασμένος απ' τόν άέρα, περιμένει ό Γουλιέλμος, ενώ πού πέρα ένα άμαξάκι μέ θυσιατά φανάρια περιμένει κι' αυτό.

Έξασνα, ό νέος σκιστάει. Βήματα γοργά άκούγονται, και σέ λίγο μιά σκιά γλυστράει στην άγκαλιά του.

—Λευκή μου, ήρθες; —Γουλιέλμε, είσαι έτοιμος;

Φιλιούνται μέ λαγδάρα. Η Λευκή ξεφεύγει απ' τήν άγκαλιά του και τρέχει πίσω απ' τούς θάμνους τού πάγκου νά πάρη τή θαλίτσα της, ενώ ό Γουλιέλμος διευθύνεται στο άμαξάκι.

—Αχ, Θεέ μου, τι είν' αυτό; Έχεις μαζί σου σπύρα, Γουλιέλμε;

—Ναι, λέει έκείνος και τρέχει.

Στό φως δυό-τριών σπύρων τού τάσθυσε γρήγορα ό άνεμος, ξεγύρισαν κι' οι δύο τους τή θαλίτσα τυλιγμένη στο άδιάθροχο της Σουλβίας!

Κεραυνωμένοι κυττάθηκαν στο σκοτάδι γιά μιά στιγμή κι' έξασνα ή Λευκή ξεφώνισε σπαρτακτικά:

—Θέέ μου, τά έβρει όλα... Τάκουσε όλα... Ίσως τó θρούμα έκείνο πού άκούσαμε πριν λίγες ώρες... Τά ήξερε και δέν μούπε τίποτε... Κι' όμως έπρεπε νά τó καταλάβω... Έ-

Έφυγε γιά τó δωμάτιό της μέ τó κεφάλι σκυφτό...

Σουρούπιανε πειά. Ήταν ή Λευκή ήπηκε στην όμορφη θίλλα τού θροσκότου και μιά άσκαπαλιά μέτρα μακριά απ' τó μοραιο έκείνο παγκάκι τής δένδρσοστοιχίας.

Έγχε φανάθη έντομεταξύ τήν ψυρααμία της, αλλά δέν τόλμωσε νά κινήσει κατάματα τή γαλήνια και σεμνή αδελφούλα της, τήν Σουλβία.

Ηπηκε στο δωμάτιό της τά κλειδίωσε κρυφά κι' άρχισε νά γώνι σέ μιά θαλίτσα μερικά άσπρόρουχα. Έπειτα έβρασε στο κροσάτ της όσα γαστρονομισιατα θήκε πρόχειρα κι' άπαρατήρητη γλύστοσε έξω απ' τó σπιτί.

Μέ θήμα γοργό έπασσε στο παγκάκι, έκρυψε τή θαλίτσα σέ ηεικοίς πλανοίους θάινους—γιά νά τήν έχη ποόχειρη κατά τήν ώρα της φυγής—και μέ τó ίδιο θήμα ξαναγύρισε στη θίλλα.

—Γιατί, άδελφούλα μου, ιμπαυθύναιες έτσι άπροφύλακτη, μέ τέτοια ψήνασά πού κάνει; τή ρώτησε μέ γλυκειά και γαλήνια φωνή ή Σουλβία.

—Όχι δά... Μην είσαι υπερβολική! άποκρίθηκε ή Λευκή μέ κάποια άδυναμία.

—Ίσως-ίσως κά έ μενόλη ύγρασία απόψε, Λευκή μου... Ίσως έγουμε και καμιά ήπώρα... Ξεχνάς ότι είμαι μεγαλύτερη σου, κι' ότι άναπληρώνω κοντά σου τόν πατέρα και τή μητέρα μας από τότε πού τούς γάσαμε;

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Σ' ΑΦΙΝΩ ΓΕΙΑ

Σ' αφίνω γειά' μή λυπηθής, γιά σένα άν κλαίω κι' άν πονώ
θυμήσου όταν χωρίσαμε τό γέλιο εγχα στά ζείλη,
τώρα μακρὰ σου βρίσκομαι τό τόπο μακρυνό,
μή ή σκέψι μου πάντα πετά στού χωρίσμου τό δειλί.

Τό φευγαράκι τό χλωμό, σάν θά κυρνά στον ούρανό
θά σού θυμίξη μέ καυμό τά χρόνια τά φευγάτα,
κάποιο ήλιοσαλίεμα, κάποιο βρομάκι σκοτεινό
κει πού σε πρωτοήλιθα, γλυκειά μου μαυρομάτα.

Σέ ξένους τόπους βρίσκομαι, σ' έρημες χώρες τριγυρνώ
σκορπώντας τά τραγούδια μου τό γαλανό τό κύμα
ώπου τό μάτια θά κλειστούν, σβύση τό δάκρυ τό στερνό,
σε κάποιο άπόμωρο κρυφό, σε κάποιο έρμω μνήμα.

Κηφισιά, Άπρίλιος 1934.

Δ. Κ

ΣΤΕΡΝΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Κάποιας θραδειάς χειμερινης ξυπιάν έντός μου οι καυμοί,
τώρα πού ένας χείμαρρος σαν ναυαγό με σέρνει
γιά τό νησί της λησμονιάς.

Και καθώς πάω γυρεύοντας την άκρη μου, οι στοχασμοί
φεροκοπάνε σαν πουλιά στο θρόνο πού μου φέρνει
λίγη ζουζούλα συμπονιάς.

Μά τώρα είνε πειά άργά! και νά γυρίσω δέν
(μπορώ
άπ' τό στερνό ταξείδι μου πίσω σ'αυτή τη χώρα
πού μούχει λυώσει τη ψυχή.

Κάποια καινούργια με πλανά θέλαιο τώρα και
(θαρρώ
πώς όπου νάαι θε νάρθη ή άγια κείνη ώρα
ν' άρξω σ' άγνωστο νησί...

ΑΛΕΞ. ΜΠΑΜΠΙΛΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Τό καρτερούσα μιάν αύγή, και είπα ήρθε:

(Νάτο
αυτό τό σκληροκόριτοσ πού μέχει ξετρελλάνει.
Μ'ένα χαμόγελο γλυκό τό έλδα, νάι νά φτάνει:

"Ω! Στόλισε τη χρυσαυγή τό γέλιο τό μοσχάτο,
κι' αυτή την ώρα τά πουλιά είπαν γλυκά τρα-

(γούδια
κι' άπλώθη ή μωσκοβολία τριγύρω σ'ά λου-
(λουλούδια
"Αχ! Άπό κείνη την αύγή πάλι μακρὰ του
μενω...

Ναι! τ'όρασην ή μείρα μου στίχους νά χρυσοδέω,

Ι' αυτό τό σκληροκόριτοσ τ' αναθεματισμένο!...

Γ. Β. ΜΗΤΣΕΑΣ

Ήρεπε νά δω πώς έφυγε μέ διάδροχο άπ' τό σπίτι και γύρι-
σε μουσκεμένο χωρίς αυτό!...

Λυγμοί δθυνηροί της δάγκασαν τό λαρύγγι. Χτύπησε μέ λυ-
σα στο στήθος της και ξαναούρλιαξε:

-Πόσο είνε καλή εκείνη!- Και πόσο πρόστυχη εγώ... Μουθε-
ρε τό διάδροχο μονάχη της γιά νά μη θραχώ στο δρόμο... Ω,
θεέ μου!... Και τώρα τί νά κάνη;...

"Αρπάζε τον άναυδο νέο άπ' τό μπράσο, και μέ άγρια ένερο-
γηκίτοχη άρχισε νά τρέχη στο σπίτι.

-Ελα!... ούρλιαξε. "Ελα!..."

Λαχταριμένη, άνέθηκε πηδώντας τά σκαλοπάτια, σκούνησε
την πόρτα και ρίγνηκε όρμητικά στο δωμάτιο της Σουλθίας.

Στό κατάφυτο της πόρτας, βύμα, σκόνταψε, σαν νά χτύπησε
κατακέφαλα σέ τοίχο: "Αντίκρουσε στο κρεβάτι ξεπλωμένη τη
Σουλθία, άψυχη, κίτρινη σαν κερλί, και μέ τη μορφή συσπασμέ-
νη, σαν άπό πόνο φοικτό!

Πληθώρα αιγαλά, ούρθηκε, έφθασε στο κρεβάτι κι' έσκυ-
ψε στο άκίνητο πρόσωπο της άδελφής της. Στο άμυδρο φώς
τό καντηλιού ξεχώρισε όλοκαθαρα έπάνω του τά πένθημα ση-
μάδια του θανάτου, και στο δεξί της χέρι-άκουμπισμένο στη
θουφή πειά καρδουλά της-θρισκότουσαν μεπιδεμένα και
σφιχτοκρατημένα τά μαλλιά της πού είχε δώσει πριν άπό
λίγες ώρες.

Μέ άκρωλη, άτονη φωνή, μουρούρισε στέ
Γουλιέλμο:

-Τη σκοτώσαμε... Φύγε... Η ψυχή της μάς
χωρίζει... Η άσπρη, ή άγνή ψυχή της βρίσκε-
ται ανάμεσα σάς... Φύγε!...

Κι' ένώ ό νεός έφευγε άναντριχιασμένος, ή
λευκή κυλιόταν πάνω στο πτώμα της άδελφού-
λας της, χύνοντας πικρά δάκρυμα μετανοίας...
Πολύ άργά...

ΔΙΑΒΑΣΤΕ, ΑΠΟΛΥΣΑΤΕ, ΔΡΟΣΙΣΘΗΤΕ...

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Και άλλου έδημοσίευσε τό «Μπουκέτο» πολλές έξωφρενικές αναφορές απο-
στασιατωχών και άλλων κατωτέρων ύπαλλήλων. Σήμερα σάς σερβίρουμε πά-
νι τέσσερα παρόμοια ανέκδοτα... άρτυσουργήματα. Είνε άπόλυτως γνήσια, ά-
πολύτως αθέτηκα. Απολαύσατέ τα. Λοιπόν...

Πρός την μοιραρχία. Περί παραλαβής καταλόγων τον κλη-
ρούχων του 21.

'Αναφέρω μετασεβασμώ προς την Μοιραρχίαν ταύτην ότι χθές έλα-
βον τον κατάλογο τον κληρούχων του ένταύθα Δήμου ένειργισία
και θά ένεργίσω τά κτηροτάτην είτερυσίαν αλλά τά παρώπινα ίνα κα-
θόλα άνιπόστατα όπως τά γυνοίμεσ ημείς κατά καθήκον ένεργίσουμε
την σύλειψην τον φοιροστατών όπως ημιορσάσαμε και άν ήχον κρήση
την σύλειψην δεν θά παραστονόντο διότι τοσ έξωμα καιό και
αί την Σήμερον απαλάστησαν και δεν έχουν ύλας τημορίας και δεν
πειροξή άν τοσ πράγμα μεριαξ κότες με ήλιας βλαστήμεις και υήριες
κατάρες αλλά ό θεός μάς της έκανε χαλάη διότι άναγκατοίσαμε δια
την σύλειψην τοσ.

Ο Ένομιατήριος
B. Δ.

Ο σταθμάρχης προς την Μοιραρχίαν
Είς

Διά τόν εσερχωμόν εις την εικίαν του

Ευθύως αναφέρω προς την Μοιραρχία ότι εις την 1ην Μ. Μ. του
εσοοντιών εούθην εις την εικίαν του Παταβασιλί διο άνθηροποι ά-
γνοστη και αναγκαστήσ ή κριεία έπιροβόλος. Πλη-
ροσορήθησ από τοσ γυόνουσ άιέωσος έξήλθον και
δεν ίδων τίποτε περιτοίω ήτών ά χωροσώμαξ Κ.Σ.
και Ε.Τ. δεν μάς άνεφεραν τίποτε την προσην ιδε
την ένάντην π. μ. μάς ηροσάπισε ή κριεία ότι εισηλθον
εις την εικίαν της και αναγκαστή να προβόληση καθ-
ός ό νοκομικήσ δεν είπω έντός της κριείας τω καθ-
ως πληροσορήθησ ότι μήποσ εσηλθον διά την παρα-
μάνα ή διά κανένα κοινέλη ή ήρία ήρε πλησίον του
σημειού.

N. H.
Υπενωματήριος

Τη 3 τθρον κτλ.

Εξοχότατε Κύριε Πολίτοσε κτλ.
Αιά ταύτης μου θέλω σας αναγγίλω την προς έμέ
φιλιαν σας, ότι και έγώ καλώσ ήγιανω.

Σήμερον σάς παρακαλώ σας ειβάδω έναν πατριώ-
την μου ονομαζόμενος Χαράλαμπος όπως φροντισται
την έπιστημην σας, ίνα ιατριέσητε αναγκαζόμενος
υιάν και τόν εξαστοστέλω ήθελον διά νά αναγορήση
διά τάς Αθήνας τέλος δε τον άρρωσα και τον ήπα πύ-
γιστα και αυτόσ θα σε ήπει ή θαγένης καιά ή ζυχι μή-
λινα να τον ήπει ή θα γένη καλόσ, να μην έξωδενε-
τε διότι είναι ποχός μόνον αυτό θα σας παρακαλέ-
σω και Διά ταύτης μου μένο εις άπάντησιν σας ήγια-
νετα έντέλωσ.

Ο Κοιμάρος σας
Γαδρήλοσ

Διανεμητικόν Έγγραφο.

Διά του παρόντος δι αναμνησν έγγράφον διών γίνεται ότι παροισα-
σθέν τό κανόν τις προτεβόσις τις τάμεις πόλεος, ή Παρασκευό του
Λουισίου διανεμίσαντο μέ έλαβον τό διαλογισθέν άφτόσ μεριδόν εκ
τις περιουσίας του άποθανόν Γραζερν, έμνε δε κέ εκ τις περιουσίας
του άποθανόν ένας θήλη όνος. Τούτον όποσ γερονένε, κέ ις τον έρην
ζόνδωκα τις ίεράς μητροπόλεος γετακομσθέν έγενειν κέ τό παρόν έ-
σφράγιζον τι πολιτική σφραγή, έγενε δε κέ κατά τό στατισμιά σού-
φι ίπράς ίσα βέ βελουχιστάν νταχί τοιμαζότερον ίπιν, έξωρολόντες
δε τέλιον κέ δη άγοράματος ών τίποτον τό άκρον του διατελιού.

'Αναφορά του Κ. Μ., προς τον κ. Εισαγγελέα 'Αθηνών.

Κύριε Εισαγγελέα,
Οί έναντι μηνύμενοι ήθλον άθρόωσ, ομοφώνωσ, έπιτροθέσιμασ και
προθεβολεμένωσ εις τό έν τω χωρίω Σωληναρίω γουαμιστοχολέσιον
μου ήμερον Κυριακήν και ώρον 10ην προς 12ην της έπισοψης, οίτινες
διαφορήσαντες τά του διδασκαλείου κλειθρα και διά ζυλικής και ροπα-
λικής επθεβόσιμασ διαφορής υιολωτας τη σωματι μου εισηγορόντες ί-
διωσ δε και επανώνωσ τη ζρανφι και τάς γενοσ άπεπικροθήσαν ταυ-
τοζώνωσ και άντεπθεβόσ δια πολυροτόν οργάνον άνηλεωσ με βάλ-
λοντες και έμιοσ περί τών δεκα βολών, έξ ών τις διελοθισα κατά διά-
σωμα, διεσάγατο τά ένδιμάτά μου, ά δε ύπολειμθείσα περιουσιατο-
σφίζονσαι διητηθήθησαν προς την εισοδήσην θήραν και τόν εσωτερικόν
του σχολείου μου τοίχον και κατ' αυτήν την νύκτα
απαλοτογισώσαντες με μέ εξέδιων εν άπουσία μου
τό σχολείον άναφεραντες δραματίξ πεντακοσίξ και
έν ομολογον συγκενέμον εκ δραματίξ έξασοσιών και
έν όλον μονόκαρον κενόν και ζέον άξιασ δεμ-
κίων τριάκοντα.

Ευπειθέτατοσ,
Ο ηινητήσ
Κ. Μ.
ΣΗΜ. — Το Σωληναρίον είνε χωριό της Λεσβαδίας.